

Alexandra Vlădoiu

I U B I R E

N E V Ă Z U T Ă

București, 2026

Ilustrație copertă: *Francesco Hayez (1791-1882)*
Melancolia (ulei pe pânză, 1841-1842)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VLĂDOIU, ALEXANDRA

Iubire nevăzută / Alexandra Vlădoiu. - București :
Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-66-3

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al
autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

*Pentru singura persoană care a crezut
în mine încă de la început. Pentru
singura persoană care m-a sprijinit
indiferent de situație și ridicat când am
căzut. Chiar dacă nu te mai pot ține în
brațe te port în suflet. Te iubesc!*

Mama ei de iubire

E noapte, mie frig și plâng
Beau să uit de tine de tot
Unu,
Doi,
Trei,
Dau pe gât un pahar de vin roșu
Nu că îmi place gustu'
Da' vreau să spăl amarul
Pe care l-ai lăsat în inima mea
Patru,
Cinci,
Șase,
Îmi e greață, te văd în fața mea
Ești dublu
Mama ei de viață
În ceață
Șapte,
Opt,
Nouă,
Mă înțeapă inima și urlu de durere
Blestemată fie-mi soarta
Căci te-am iubit pe tine

Zece,
Unşpe,
Doişpe,
Cad pe pat şi zâmbesc
Îmi imaginez că eşti lângă mine...
Dar degeaba, eşti plecat în braţe la alta...
Iar eu stau singură şi mă bucur...
De răul din tine care mi-a făcut bine...

Nu, nu avem...

Nu, nu avem nimic
 Dar,
 Bem
 Țipăm
 Fumăm
 Urlăm
 Plângem
 Ne ascundem
 Suferim
 Ne tăiem pe mâini
 Avem depresie
Avem coșmaruri noaptea
 Nu dormim
 Nu visăm
 Nu zâmbim
Nu, nu avem nimic
 Dar ne chinuim să
 Existăm
 Să visăm
 Să trăim
 Să sperăm
Să nu mai plângem

Să ne ascundem
Să fim noi..
Și totuși...
Nu, nu avem nimic
Suntem generația fluturelui de aur pentru că
Nu mai simțim
Nu mai gândim
Nu mai plângem
Nu mai vrem
Nu mai putem
Nu ne mai dorim..
Dar nu...
Nu avem nimic

Ca la 20

Nu scriu despre nopți bete
Sau nopți pierdute
Nu, nu scriu despre cluburi
Sau despre trabucuri
Nu scriu despre bani, despre BMW sau Merțan
Nu am să scriu de zdrențe penale sau de cocalari...
Nu scriu despre botoxate sau despre minți murdare
Am să scriu simplu, ca la 20 de ani
Când stăteam cu chirie și fără bani
Când mă plimbam seara ca să uit de nervi
Să uit că nu am altceva decât vise în palier
Nu, nu e un poem din ala cu idei
E un poem pe stil vechi
E de pe vremea când încă eram student
Când înjuram în barbă noapte târziu
Că iar am avut examen din Shakespeare
Că la 20 nu știam de cluburi
Nu știam de petreceri sau de vinuri
Știam de muncă multă
Știam că tre' să fac ceva... Că dacă nu
Se duce dracului viața mea!
Și mai știam că-mi place să citesc

Că îmi place seara asfințitul să-l privesc.

Făceam drumuri du-te- vino

Între muncă și școală

Între facturi și probleme

Nu, nu am avut acei 20 de ani ca tine

Ai tăi ți-au dat ce-ai vrut

Ai mei ce au avut

Reține și te abține!

De mă vezi că plâng

Mno, să știi să îmi dai pace

Nu am nevoie de vorbe deșarte...

Căci Eu nu am avut un 20 ca tine

Tu erai mor de beat prin cluburi

Eu eram la catedră

Tu fumai de zori

Eu patrulam pe coridor

Hai să ne revenim dracului odată

Că deși suntem în aceeași viață

Nu avem aceeași planșă

Eu am pus ban pe ban

Și am muncit până am picat

Tu în schimb erai drogat,

Pierdut sau uitat

Nu, nu suntem la fel

Căci eu nu am avut acei 20.

Și în seara asta de duminică banală
Am cerut ambulanța și-o targă
Nu-mi plac spitalele și n-o să-mi placă vreodată
Dar, mulțumită ție,
Am nevoie să fiu animată
Am sunat la 112
Și-a răspuns o tipă obosită
Cu voce de gheață
Și minte tâmpită
Mă durea capul
Și-mi venea s-o înjur
Am înghițit în sec
Și am spus „Salut”
I-am spus că mă doare
M-a întrebat: „Ce vrei?”
I-am spus că un rachiou tare,
Un vin sau poate pe Jk
A râs ca tuta
Și eu i-am spus „Taci, fă!”
A spus că sunt nebună
I-am zis „Să mori tu?”
Până la urmă i-am spus ce mă doare.

O întreb banal și cu un zâmbet fals
„Știi cum e să ai sufletul sfâșiat?”
„Așa de tare?”
„Parcă n-are rost!”
„Te referi la viață?”
„Mă refer la tot!”
Am tăcut și mi-am pus un vin
Era un Merlot, ceva fin
Înghite în sec și îmi spune
„Două minute, ambulanța vine.
Ai grijă copilă, viața nu-i ca-n filme”
Am închis, n-am zis mulțumesc.
Sincer, aflasem ce tare doare să trăiești.
Am pornit o melodie
Un Beethoven cam ramolit
Restul e în ceață, nimic nu mai știu
Decât că am sunat după o ambulanță
Care n-a venit!

Tu, viață grea

Mă doare, fiecare zi vreau
Să plâng în negura uitată a fericirii
Aș vrea să-mi pot găsi liniștea în furia uitării
Să pot iubi cu pasiune nebuna moarte care mă
 ademenește
Vreau să cred că dincolo de lumea rea, există poate
Un nou labirint în care mă pot pierde
Fără a fi
Doar un om în plus.

E mijlocul nopții , viața mă seacă de puteri , mă ucide
Dar cel mai greu, grav și urâ sentiment e nețrăirea
Am uitat să fim mai buni, mai frumoși , mai noi
Văd cadavre devorate de timp, văd fețe mâncate
E o imagine grotescă care îmi îngheață sângele
Inima bate mult mai încet, chiar dacă beau cafea
Uneori consum lichidul negru pentru a mă obișnui
Cu gustul amar al vieții, al morții.

Nu cunosc fericirea , nu o voi face.
Inima a murit de mult, mă prefac că îmi este bine
Dar defapt sunt doar obosită ,mă simt gravă

E târziu în viața mea, inima e neagră
Am o nebunie psihică care ucide fiecare celulă
Nu mă simt bine. Timpul trece aiurea, grav
Mă uit în oglindă , nu mă recunosc
Sunt un monstru în devenire , un cadavru cu suflet
Mă omoară sentimentul de nepăsare. Toți pleacă.
Greu mi-a fost să merg prin viață ca și cum nu
Îmi mai pasă de nimc și nimeni.

Iubirea, ciocolată amară

Iubirea doare mai presus de toate. Te face
să te gândești că mai mereu greșești.

Te
face să te cerți
Te roagă să
mai ierți.

Iubirea merită sacrificiu
E o ciocolată amară pentru că te ajută
Să plângi cu lacrimi mari când uiți că
Nu contrează decât ea. Nu banii, nu averea, ci
Ea. Singura. Unica.

Puterea ei e infinită, e bună la început, dar
Cu cât e mai multă cu atât lumea uită
Că e o nebunie, că te doare și că te
Spintecă, macină și ustură.

Păcat că nu mai există decât un pic din ea
În toată lumea asta rea.

Sunt zile când oamenii se roagă la lună
Să fie curmată suferința și toată nebunia asta
Mă simt greu, grav și rece.
Trec prin viață
Cu iubirea în față.

Nu există alt antidot mai bun pentru vise uitate
Pentru răni despicatae și pentru a
Te face să plângi, să urli și să rogi în genunchi
Că altă cale nu mai e
Decât puterea de a merge
Cu inima frântă printre
Ultimele zile din viața ta.

CUPRINS

Mama ei de iubire /	7
Nu, nu avem... /	9
Ca la	20 / 11
112 /	13
Tu, viață grea /	15
Iubirea, ciocolată amară /	17
Lacrimi /	19
Puterea /	21
Depresie /	22
Poem sec /	24
Te rog pe tine /	25
Fără titlu /	26
Taina inimi... /	27
Suflet uitat.... /	29
Tu, suflet... /	30
Speră /	32
Suflet... /	34
Suntem... /	35
Suntem vii... /	37
Cu tine... /	39
Copii ce se iubesc... /	41
În final sunt umbre /	44

Tu și eu....	/ 46
Povestea lor...	/ 47
Azi și aici	/ 49
În cele din urmă...	/ 51
Am auzit de mic copil...	/ 53
Trăiesc și totuși nu...	/ 54
Urăsc și iubesc...	/ 55
Tu, copile trist....	/ 56
Înger și Demon	/ 58
E oficial	/ 60
Înger vs. Demon	/ 61
Voi fi...	/ 62
Încet, dar sigur	/ 63
Te rog să nu îmi spui...	/ 64
Hai în seara asta	/ 65
Bocet	/ 66
Nu mă uita	/ 71
Printre vise	/ 73
Futui!	/ 75
If only	/ 76
Time...	/ 77

